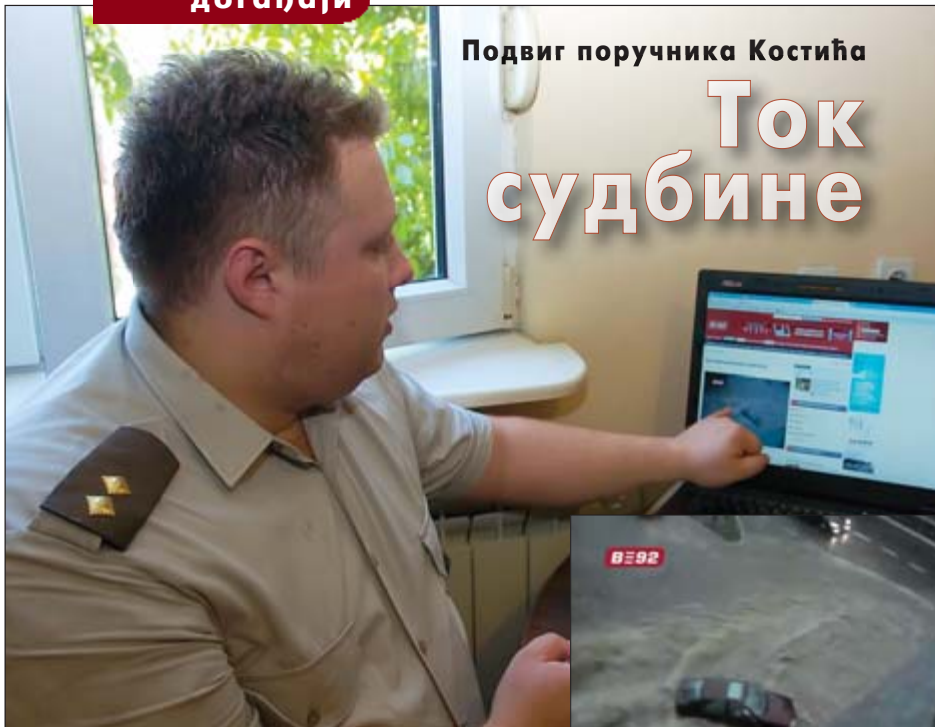

Подвиг поручника Костића

Ток судбине

Поручник Костић на интернету показује видео снимак на коме указује помоћ у Ваљевској улици

Док прилазимо кући у којој треба да се сретнемо са поручником Миланом Костићем, пред нама се простира сасвим мирна, осунчана, додуше стрма Ваљевска улица на Бановом брду. Два дана касније тешко је и замислити да се у тој улици, током невремена које је задесило Београд 8. јула, одвијала драма у којој су спасена два живота.

У екстремним животним ситуацијама човек једноставно не може да не размишља у судбинским релацијама. Свакодневица најчешће не нуди ту врсту спознаје. Живот се одвија, а ми имамо осећај да га водимо својим жељама, хтењима, изборима. Вероватно и јесте тако. Међутим, само првих пар реченица разговора са официром Војске Србије који је 8. јула спасао жену и шестогодишњег дечака из невероватне уличне реке која је Ваљевском улицом носила све пред собом, упућују нас на размишљање о токовима судбине.

Милане, дете!

„Када је кренуло невреме изашао сам на терасу куће у којој сам раније живео као подстанар, а сада ту станује мој колега, код кога сам тог дана свратио. Требало је да се ту нађем са својим кумом, са мном је била и моја мајка. Укључио сам камеру на мобилном телефону и снимао невреме. На самом врху улице приметио сам да вода продире у један препречени аутомобил. И док сам покушавао да схватим шта се дешава, учинило ми се да видим како вода нешто носи. У том тренутку чуо сам врисак моје мајке: *Милане, дете.*“

Стрчао сам низ ступенице на улицу. Сада је већ било јасно да вода носи жену са дететом у наручју. У тренутку сам покушао да ухватим кишобран, који је први летео ка мени. Тада сам осетио колика је снага воде која се обрушавала. Загорачио сам да их задржим, вода ме је оборила испред њих, устао сам тетуралући се и поново пао, али сам успео да их ухватим. Почео сам да се осврћем око себе не бих ли се за нешто задржао.

Био сам на Дрини, брзој реци, али ово је било нешто потпуно другачије. Дрином се човек може ослонити о шљунковито, неравно

дно, ако то жели. Испод бујице је асфалт био раван као стакло, вода мутна, прљава, ништа се није видело. Покушао сам да се ухватим за оближњи контејнер. Вероватно сам тада повредио раме. Помислио сам да ће ми човек који је стајао са стране у плавом оделу, шездесетих година, пружити руку. То се није догодило. Намастали смо да се стрмоглављујемо, а сада смо већ клизили окренути на страну.

Касније ме снимак на Б92 подсетио неких детаља. Знао сам да сам у једном тренутку при дну улице угледао препречен аутомобил и помислио како ћемо се зауставити, ударивши о њега. Међутим, бујица нам га је једноставно измакла, померила. Онда сам предвидео шта ће се догодити, јер смо слично невреме већ имали претходних година у тој улици. Знао сам да ће вода при дну, код semaфора подићи асфалт, шахте, све што јој је на путу. За деље секунде сам помислио: *сад смо готови.* И даље смо клизили по страни, вода нас је подигла метар и по, можда два. Тада смо се посекали, тада сам и ја повредио ногу. Ту смо се раздвојили.

Тих пар секунди се не сећам. Знао сам да сам се некако усправио и покушавао да откријем где су жена и дете. Ту код ФМП-а већ су стајали неки полицијски аутомобили. Људи су одмах схватили шта се дешава. Сви смо кренули у потрагу. Жена је ударила у паркирани полицијски комби. У том тренутку испустила је дете. Чуо сам како неко говори: *Добро је, ухватили смо је.*

Жена је сва избезумљена устајала, а онда ме је погледала и изустила: *Дете.* Детета нигде није било.

Људи из полиције нису знали да је са женом било и дете. Погледао сам испод комбија, учинило ми се да видим ногу детета. Сви смо растрчали. Међутим, испод комбија нисмо нашли дечака. Наставили смо потрагу низ улицу, у правцу кретања бујице. На педесетак метара пронашао сам дечакову патику. Помислио сам да ако је патика ту, дечак није могао отићи много даље. Полицијци су се враћали из бочне улице, нису нашли дечака. А онда ми је једноставно нешто пукло пред очима. Знао сам да сам рекао: *мали је испод комбија у који је ударила мајка. Није могао даље.*

Не сећам се да ли су полицијци јавили својим колегама код комбија моторолом да поново погледају испод сута. У међувремену смо и ми пристигли. Дечак је заиста био под тим аутомобилом. Извукли смо га. Био је потпуно бео, модрих усана, скоро без знакова живота. Мајка и дете су хитно пребачени у болницу. Ја сам се вратио у стан, покушавајући да умирим моју мајку. Била је у потпуном шоку. Све време сам мислио о дечаку.“

Само сам помогао

Мајка и дете су преживели?

– Јесу, дечак је добро, добио сам ту информацију, изашао је из интензивне неге.

Живимо у времену у коме међу људима постоји и рефлекс окретања главе на другу страну, не улажења у туђе проблеме, бриге... Сада већ читава наша јавност зна како сте Ви реаговали. У том првом тренутку, пре уласка у бујицу, јесте ли помислили да је то – опасно?

– Човек у таквим тренуцима реагује импулсивно, рефлексно. Ни секунду нисам размишљао кад сам чуо моју мајку како каже – *дете.* Само сам, једноставно, кренуо да помогнем. Ових дана видим многе коментаре на форумима, неки говоре о томе да припадници војске и полиције имају и тај професионални рефлекс да помогну људима у невољи. Мислим да је то тачно. Нема ту размишљања. И да сам размишљао, вероватно бих исто поступио, као што сам сигуран да би то исто учиниле и све моје колеге. ■

Драгана МАРКОВИЋ
Снимио Горан СТАНКОВИЋ